

sko planino, na zahodnem Lajnar, Zgoranja Davča, Kladje in Bevkov vrh, na južnem Selo pri Žireh, Prilesje in Planina nad Horjulom. Desni spodnji vogal izpolnjuje načrt loškega mesta s poudarjenimi pomembnimi stavbami. Geodetski zavod še ni posnel vsega ozemlja, zato škofjeloška občina še ni v celoti prikazana. Razen Sorškega polja — ki pa je že posneto v merilu 1 : 5.000 — manjkajo deli Polhograjskega hribovja okoli Osovnika, Ožbolta in Črnega vrha, pre-

težni del žirovskega ozemlja in Porezen s Podporeznom in Petrovim brdom. Zato tudi Loška planinska pot ni vrisana v celoti, vrisani pa so njeni glavni deli od Kladja do bližine Porezna in od Lajnarja čez Ratitovec do Škofje Loke.

S tem zemljevidom je Loka dobila za tisočletnico res dragoceno darilo, posebno njen turizem. Malo je pokrajin v Sloveniji, ki bi imele tako točno, pregledno, lepo izdelano in vsebinsko bogato sliko svojega ozemlja.

France Planina

LOŠKA PLANINSKA POT

V počastitev tisočletnice Loke je Planinsko društvo Škofja Loka v sodelovanju s PD Železniki in Žiri določilo in zaznamovalo posebno *Loško planinsko pot (LPP)*, transverzalo po slemenih in vrhovih predgorja Julijskih Alp, kolikor sega v ozemlje loške občine, tu in tam še malo čez. Že v letu 1972 in v začetku 1973 so delovni člani imenovanih društev izbrali traso, jo opremili s posebnimi markacijami (navadni znak in črka L) in kažipotnimi tablicami ter določili 32 postaj s kontrolnimi žigi. Za to so žrtvovali 885 delovnih ur.

V nedeljo 25. marca 1973 je bila na sporedu pred občinsko skupščino v Loki slovesna otvoritev LPP. Ludvik Jugovic iz Stare Loke, ki si je v družbi z Jožetom Čadežem in markacisti in odborniki vseh treh društev najbolj prizadeval za to pot, je pozdravil številne planince in goste. Med glasbenimi, pevskimi in recitacijskimi nastopi je predsednik PD Škofja Loka Miloš Mrak opisal pomen poti in delo zanjo, predsednik Planinske zveze Slovenije dr. Miha Potočnik pa je izrekel duhovite misli in čestitke k zamisli in izvedbi poti ter k tisočletnici loške zgodovine. Po slovesnosti so odrinile prve skupine na bližnje postojanke LPP.

PD Škofja Loka je kmalu po otvoritvi izdalo *Dnevnik LPP*, prikupno knjižico, žepnega formata z opisi poti od izhodišča in od postaje do postaje, s seznamom

vseh postaj in prostorom za kontrolne žige. Dnevniku je priložen pregledni zemljevid s traso in postajami LPP. Celotna pot je dolga kakih 180 km in jo je pri zmerni hoji mogoče prehoditi v 65 urah, to je v enem tednu. Začne se v Škofji Loki, gre spočetka po Polhograjskem hribovju, se dotakne Idrijskega hribovja, krene na Škofjeloško in Cerkljansko pogorje, obišče skrajne odrastke Julijskih Alp in se čez Križnogorsko hribovje in Lubnik vrne v Loko. Kontrolne postaje so: Osovnik, Tošč, Črni vrh nad Polhovim Gradcem, Suhi dol, Smrečje, Vrh nad Rovtami, Goropeke, Vrsnik, Ledine, Sivka, Bevkov vrh, Kladje, Ermanovec, Slajka, Hotavljje, Gora (Malenski vrh), Mladi vrh, Blegoš, Davča, Porezen, Sorica, Lajnar, Ratitovec, Prtovč, Dražgoše, Mohor, Čepulje, Križna gora, Tomaž, Lubnik in Škofja Loka (grad, muzej). Mnogo teh postaj je dosegljivih tudi z avtom, vendar bi bil »vozeči se transverzalist«¹ prikrajšan za mnogotere lepote in zanimivosti, ki jih nudijo vmesne poti med kontrolnimi postajami.

Prvotna naklada 2000 izvodov je PD kmalu razpečala in dala natisniti še 2500 izvodov. Do 1. oktobra 1973 je že 115 planincev LPP prehodilo in vrnilo z žigi izpolnjeni dnevnik, da dobijo poseben planinski znak. Žal so žigi na nekaterih postojankah že izginili in jih je bilo treba nadomestiti z novimi.

France Planina